

на краищата тя се успокоява и почва да разказва и за своите грижи, които съвсемъ не сж тъй далечни и страшни.

— Добре, че се срещнахме въ такъвъ решителенъ день, Богдане. Ти си ми най-близкиятъ приятелъ отъ младини, най-добъръ съветъ ще ми дадешъ. Ето какво ме мжчи. Вече втора година ме гони тоя капитанъ Яни и все ми разправя, че ще си купи гимия, все настоява да се оженимъ. Тукъ пъкъ има единъ младежъ, Ставри се казва, свърши рибарското училище преди време, проявява се като добъръ рибаръ, но нѣма съвсемъ, съвсемъ нищо. Той пъкъ какъ не ме е молилъ да се омжжа за него. Азъ си знамъ добре смѣтките. Съ наема отъ кръчмата и отъ кжщата и съ работата на гимията добре бихме живѣли съ Яни въ Бургасъ. Но косата ми настрѣхва, като го гледамъ, какъвъ е. А онуй момче... Ще трѣбва да похарча сума пари да го обзаведа съ инвентаръ, пъкъ напоследъкъ рибата нѣщо все намалява. Мисля и нищо не мога да намисля. Единиятъ много младъ, другиятъ много старъ. Не че ме е страхъ, но такива работи се случватъ... Дай ми съветъ, Богдане.

Богданъ тежко се облѣга на стария столъ и пита:

— Ти колко имашъ?

— Лозе, кжща, този дюкянъ и въ пари около петдесетъ хиляди.

— Омжжи се за Ставри. Но цѣлия инвентаръ купи на твое име.

А докато той яде пържена риба и пие тежко червено вино, тя дълго го гледа съ отпустнати ресници и почва тихо да му говори:

— Богдане, спомнямъ си нѣкои нѣща отъ времето, когато бѣхъ луда по тебъ, и ми се струва, че